

KURJER WILEŃSKI

NIEZALEŻNY ORGAN DEMOKRATYCZNY

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Wilno, Jagiellońska 3. Telefon: Redakcji 79, Administracji 99. Redaktor naczelny przyjmuje od godz. 2—3 popoł. Sekretarz redakcji przyjmuje od godz. 1—3 popoł. Administracja czynna od godz. 9—3 popoł. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Dyrektor wydawnictwa przyjmuje od godz. 1—3 popoł. Ogłoszenia są przyjmowane: od godz. 9—3 i 7—9 wiecz. Konto czekowe P. K. O. Nr. 80.750. Drukarnia — ul. Ś. to Jańska 1, Telefon 3-40.
CENA PRENUMERATY: miesięcznie z odnośnikiem do domu lub przesyłką pocztową 3 zł., z odbiorem w administracji 2 zł. 50 gr. Zagranicą 6 zł. CENA OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetrowy przed tekstem—75 gr., w tekście 60 gr., za tekstem—30 gr., kronika redakc., komunikaty—70 gr., za min. jednoszp., ogłoszenia mieszkaniowe—30 gr. za wiersz. Do tych cen dolicza się: za ogłoszenia cyfrowe i tabelaryczne 50%, z zastrzeżeniem miejsca 25%, w numerach niedzielnych i świątecznych 25%, zagranicę 100%, zamiejscowe 25%. Dla poszukujących pracy 50% zniżki.
Za numer dowodowy 15 gr. Układ ogłoszeń 6-cio łamowy, za tekstem 10-ciołamowy. Administracja zastrzega sobie prawo zmiany terminu druku ogłoszeń.

14 stycznia 1933 r.

w salonach
**OFICERSKIEGO KASYNA
GARNIZONOWEGO**

Pod protektoratem Ministra W. R. i O. P. JANUSZA JĘDRZEJEWICZA DOROCZNY BAL SZKOŁY NAUK POLITYCZNYCH

Zaproszenia można jeszcze otrzymać w Bratniej Pomocy S. N. P. przy ulicy Arsenalskiej Nr. 8 w godz. 17—18 codziennie.

Bratniej Pomocy Szkoły Nauk Politycznych. Początek o godz. 23-ej. Trzy orkiestry. Moc atrakcji i niespodzianek.

SYTUACJA POLITYCZNA FINLANDJI.

Ostoją patriotyzmu i ducha obywatelskiego Finlandji są drobni rolnicy których poziom kulturalny jest bardzo wysoki. Z tego środowiska wyszedł słynny ruch Lappo, który ogarnął cały kraj. W lipcu 1930 r. dwaście tysięcy chłopów pod dowództwem Kosoli odbyło słynny marsz na Helsinki, żądając od parlamentu wydalenia posłów komunistycznych i wydania dekretów antykomunistycznych.

Nowe wybory do parlamentu, które odbyły się w październiku tego roku, zapewniły partiom umiarkowanym dwie trzecie głosów, potrzebnych do przyjęcia ustawy antykomunistycznej. Rozwiązano partię komunistyczną, która straciła swe 23 mandaty. Powiększono kary za uchybienia prawne. Odtąd wszelkie wystąpienia wywołujące wrogość były niemożliwe. Niestety ruch Lappo przyczynił się do zakłócenia porządku publicznego i pogwałcenia prawa. Elementy nieoponowane wzięły górę w tym ruchu. Do wodów powyższych było porwanie byłego prezydenta Stahlgberga, który przeciwny był wszelkim gwałtom i pogwałceniu prawa. Elementy nieoponowane wzięły górę w tym ruchu. Do wodów powyższych było porwanie byłego prezydenta Stahlgberga, który przeciwny był wszelkim gwałtom i pogwałceniu prawa. Elementy nieoponowane wzięły górę w tym ruchu. Do wodów powyższych było porwanie byłego prezydenta Stahlgberga, który przeciwny był wszelkim gwałtom i pogwałceniu prawa.

„Ruch Lappo”, mówił mi p. Arne Somersalo naczelny redaktor pisma lappowców „Ajan Sana”, dąży do wzmocnienia władzy rządowej i zwalczania socjalizmu i komunizmu. Ruch ten walczy o zrealizowanie wzniosłych idei patriotycznych, nie pragnie zatem rozstrząsać zagadnień gospodarczych. W tem tkwi cała słabość tego patriotycznego ruchu. Wysuwając hasła patriotyczne, wypowiadając walkę bezwzględna socjalizmowi i komunizmowi, nie zastanawiali się lappowcy nad problemami gospodarczymi. Cała polityka służy dzisiaj poniekąd gospodarce narodowej. Jedynie po szczęśliwym rozwiązaniu problemów gospodarczych zaświta lepsze jutro.

Rząd fiński postanowił ostatecznie sprzeciwić się ruchowi Lappo, który właściwie dąży do obalenia konstytucji i wprowadzenia dyktatury. Pismo lappowców „Ajan Sana” zostało zawieszane. Obecnie jednak najpoczytniejsze pismo Finlandji, „Uusi Suomi” popiera ten ruch. Lappowcy, którzy dotąd właściwie nie tworzyli oficjalnej partii politycznej, zamierzają na wiosnę stanąć do wyborów z własną listą. Będą musieli w takim razie opierać się na własnym programie gospodarczym, gdyż patriotyczne hasła nie wystarczają jeszcze do rządzenia krajem. Wobec nurtujących obecnie w społeczeństwie fińskim różnych skrajnie hordów politycznych, wiosenne wybory będą miały decydujące znaczenie dla polityki wewnętrznej kraju, która staje się coraz bardziej skomplikowaną. Ruch antykomunistyczny, który zwraca się również przeciw socjalizmowi, doprowadzić może do połączenia się socjalistów z komunistami. „Suomen Sosialidemokratit” pisze, że „o ile społeczeństwo demokratyczne ustąpi z areny politycznej, albo dobrowolnie połączy się z faszystami, walczącymi z socjalizmem i klasą robotniczą, nie współpracującą dotąd partię proletariatu — socjaliści i komuniści — celem skuteczniejszej samoobrony zmuszone będą się połączyć. W razie współpracy klasy śred-

niej z faszystami i reakcją prawniczą rozszerzony front robotniczy będzie musiał stanąć do walki”.

Najsilniejsza w tej chwili partia fińska, związek chłopski, poruszyła niedawno na zjeździe kwestię ograniczenia praw wyborczych. Osobom które nie płać podatków, albo podczas ostatnich trzech lat nie płaćły regularnie tychże, należałoby odebrać prawa wyborcze. Uprawnieni do głosowania mają być obywatele którzy przekroczyli 24 rok życia. A zatem również i związek chłopski zdradza inklinacje faszystowskie. Nacjonalistyczny zreszłości w „Aitosuomalaisle liit” (związek czystych Finów) zamierzają również stworzyć partię polityczną i stanąć do wyborów. „Aitosuomalaiset”, którzy walczyli dotąd o sfinnizowanie kraju i usunięcie wpływu mniejszości szwedzkiej wydają własne czasopismo, którego nakład wynosi obecnie kilkanaście tysięcy egzemplarzy. Posiadają oni zwolenników wśród młodszego pokolenia inteligencji i młodzieży akademickiej.

Rząd ministra Sunila (związek chłopski) musiał ustąpić z powodu upadku projektu ustawy o przymusowej obniżce procentów od pożyczek. Obecny gabinet pracy ministra Kiwimäki byłego ministra finansów w rządzie Sunila, nie cieszący się popularnością wśród lappowców, za „zbyt surowe” potraktowanie przywódców ruchu w Mäntsälä, naz-

wany został „rządem eksportowym”, albowiem jego naczelnym zadaniem jest ożywienie eksportu fińskiego. Prasa socjalistyczna i postępową powitała z uznaniem rząd Kiwimäki, w skład którego nie weszli „lappowcy” z Mäntsälä. Aczkolwiek partia „Zjednoczenia” działająca pod sztandarem lappowskim w nowym gabinecie reprezentowana jest przez czterech ministrów, osoby te jednak są zdania że ruch Lappo działać powinien w ramach konstytucji.

Związek chłopski również niezbyt entuzjastycznie powitał nowy gabinet. „Aczkolwiek w gabinecie tym zasiadają członkowie naszej partii”, pisze „Suomenmaa”, „nie zmieniliśmy naszego stanowiska w sprawie obniżenia odsetek pożyczkowych. Przedstawiciele stronnictwa chłopskiego (minister komunikacji i oświecenia publicznego) zasiadają w tym gabinecie jedynie jako fachowcy. Pismo postępowców „Turun Sanomat” uważa iż obecny gabinet jest „gabinetem pracy, eksportowym”, który poświęci całą uwagę zagadnieniom gospodarczym. „Rząd nie zamierza rozwiązać kryzysu politycznego. Wyjście z tak zagnatanej sytuacji będziemy mogli znaleźć dopiero po wyborach”. „Suomen Sosialidemokratit” tłumaczy, że przy panujących obecnie stosunkach socjaliści udziału wzięć nie mogli w utworzonym gabinecie, gdyż program socjalistów jest w tej chwili

nie do przyjęcia dla stronnictw mieszczan. Socjaliści będą mogli ewentualnie wziąć udział w rządach kraju jedynie po wyborach do parlamentu. Ministrem spraw zagranicznych został p. Haksell, dotychczasowy poseł fiński w Moskwie. W nominacji tej prasa fińska dopatruje się zerwania z dotychczasową tradycją polityki zagranicznej. „Helsingin Sanomat” zapytuje: „Czy nominacja ta oznacza przesunięcie punktu ciężkości polityki zagranicznej z zachodu na wschód”? W każdym razie w Finlandji spodziewają się ożywienia fińskoszwedzkich stosunków handlowych.

Obok zagadnienia przyszłego ustroju politycznego Finlandji sprawa ostatecznego sfinnizowania kraju jest niezwykle aktualną. Walka o wyeliminowanie wszechwładnego wpływu 10 proc. mniejszości szwedzkiej toczy się od lat w Finlandji. Dowodem nieproporcjonalnego wpływu ludności szwedzkiej było przyjęcie konstytucji według której Finlandja jest państwem dwujęzycznym. Noweło roku 1922 administrację państwa podzielono na dziesięć dwujęzycznych (powiaty) procent mniejszości których przekracza 10 proc., miasta w których Szwedzi stanowią przynajmniej 1/3 ludności, oraz dzielnice o administracji jednojęzycznej. Obecnie Szwedzi tracą coraz bardziej swe wpływy. Najwięcej Szwedów w Helsinkach (302). O sfinnizowanie uniwersytetu walczy

mlodzież fińska, która znajduje poparcie u znacznej części starszego społeczeństwa.

Prąd nacjonalistyczny wewnątrz polityce fińskiej wzrasta, co nie jest naogół objawem dodatnim. Jednakże prąd ten oddali Finlandję od Skandynawji i zbliży do państw bałtyckich, a co za tem idzie i do Polski. Pierwsza walka dyplomatyczna którą młoda Finlandja stoczyć musiała, była ze Szwecją. Podczas fińskiej walki o niepodległość, Szwecja, korzystając z bezbronności Finlandji, okupowała wyspy Aland, które posiadają ludność przeważnie szwedzką, historycznie i geograficznie należą jednak do Finlandji.

Finlandja odwołała się do Ligi Narodów. Był to pierwszy konflikt, który Liga Narodów rozpatrywać musiała. Ekspedycja przysłała w r. 1921 suwerenność nad wyspami Finlandji. Alandczycy otrzymali autonomię i zwolnieni zostali od powinności wojskowej. Epizod ten nie zaciążył jednak na poprawnych stosunkach Finlandji ze Szwecją. Starsze społeczeństwo fińskie, wychowane według tradycji szwedzkiej, dąży do współpracy ze Skandynawią. Współpraca ta jednak jest raczej natury gospodarczej i kulturalnej. Szwecja oddzielona od Rosji Finlandja, nie lęka się imperjalizmu wschodniego. Minister szwedzki Hederstierna ustąpić musiał w swo-

im czasie, za poruszenie w nieoficjalnej rozmowie tematu fińsko-szwedzkiego sojuszu. W pacyfistycznej Szwecji, wszelkie zamiary militarystyczne są niepopularne.

Polityka zagraniczna Finlandji od r. 1922 waha się pomiędzy orientacją skandynawską a bałtycką. Historycznie i kulturalnie Finlandja związana jest ze Skandynawią, wzięli zaś krwi i przyjaźni z Estonją. Obawa agresji rosyjskiej nakazuje zbliżenie z państwami bałtyckimi i z Polską. Ministrowie państw bałtyckich, Finlandji i Polski w latach 1920—1922 obradowali nad projektem zawarcia sojuszu; nawet idea unji państw bałtyckich była poruszana. Rokowania te nie dały jednak pomyślnego rezultatu. Odtąd Finlandja prowadziła niezależną politykę zagraniczną, ku częściowemu niezadowoleniu państw bałtyckich. Zarówno państwa bałtyckie jak i Polska do zawartej w r. 1922 i nie ratyfikowanej wojskowej umowy obronnej nie powróciły. Posiadała ona pewne mankamenty powodujące, iż zarówno dla Polski jak i pozostałych kontrahentów przestała być aktualną. Polska polityka zagraniczna do próby tej nie wracała już później starając się raczej ugruntować poczucie bezpieczeństwa w Europie wschodniej przez traktat będący wynikiem obrad przy okrągłym stole z współudziałem Rosji Sowieckiej. Zawarte i ratyfikowane ostatnio pakt o nieagresji pomiędzy Rosją Sowiecką, a Finlandja, państwami bałtyckimi i Polską, przyczynia się bezwarunkowo do utrwalenia pokoju w Europie wschodniej.

Przyszła polityka zagraniczna Finlandji będzie nosiła prawdopodobnie charakter odmienny od obecnej orientacji skandynawskiej. Zaczyna schodzić z areny dążeń politycznych starsze. Młodsze, wychowane w czasach walki o niepodległość, znacznie różni się od niej ideowo. Młodzież zaś wychowana w wolnej i niepodległej Finlandji, świetnie zorganizowana i biorąca udział w życiu społecznym i politycznym państwa, walcząca o sfinnizowanie swego kraju, tem się różni od starszego społeczeństwa, że zerwać pragnie z dotychczasową orientacją skandynawską. Dąży ona do zbliżenia z państwami bałtyckimi i z Polską. Aspiracje jej sięgają jednak bardzo daleko. Rok 1917 nie dał wolności wszystkim Finom. W Norwegji, w Szwecji, a przedewszystkiem na wschód od obecnej granicy fińskiej i okolicach jeziora Ladogi rozległe ziemie, zamieszkałe przez ludność fińską, znajdują się pod obcym panowaniem. Młodzież fińska marzy o Wielkiej Finlandji, o uwolnieniu wszystkich narodów fińskich.

Wzniosła była historia narodu fińskiego. Dumni Finowie, którzy nie znosili nigdy jarzma pańszczyzny, pierwsi uznali emancypację kobiet i dali im wszelkie prawa polityczne, pierwsi (już w r. 1826) zniesli karę śmierci, dali przykład organizowania wzorowego przysposobienia wojskowego. Narod bez alfabetów, państwo o wzorowym systemie wychowania i opieki społecznej. Kraj, którego miasto nie znało niedźwiedzi przedmieście, kraj zadziwiający wszystkich swoją czystością, a triumfem kultury którego jest jego wspaniała architektura współczesna. Narodowi fińskiemu, stojącemu na straży wysokiej cywilizacji północnej, życzyć należy opanowania obecnego kryzysu politycznego i dalszego najpomyślniejszego rozwoju.

Norbert Zaba.

Sprostowanie.

Do wczorajszego artykułu wstępnego Telesisa p. t. „Wzrost analityki” zakładano się p. r. błądów zecera, które prostujemy. W sprawie 1-ej w wierszu 34 od góry za miast „w XIII wieku” musi być „w XIV wieku”, w wierszu 49 od góry zamiast „jak wieher wpadający w morze” musi być „jak mełtor wpadający w morze” i w sprawie 2-drugiej w wierszu 16 od góry zamiast „dali się opowiadać debaty” musi być „dali się opowiadać debaty”.

IGNACY MOŚCICKI.

Hiszpanja w ogniu rewolucji.

Główna kwatera komunistów. — Podpalenia. — Bunt. — Zamachy kolejowe.

PARYŻ, (Pat.). — Donoszą z Madrytu, że w hiszpańskiej wiosce Casas Viejas doszło do ostrego starcia między anarchistami a policją. Rewolucjoniści, którzy przybyli do wsi z okolicznych miast, ogłosili we wsi ustrój komunistyczny i zamierzali założyć tu główną kwaterę nowej władzy. — chcąc uniemożliwić przybycie posiłków policyjnych, rewolucjoniści wykopali w poprzek dróg, prowadzących do wsi, wielkie fosy. Mimo to policja dostała się do wsi zaatakowała zrewoltowanego tłum i spaliła dom, — gdzie schronili się część anarchistów. W czasie starcia 50 osób zostało zabitych i rannych.

W całej Hiszpanji akty terroru mnożą się.

W Madrycie rewolucjoniści podpalili jeden z kościołów. W jednym z okolicznych wioch wybuchł bunt.

Rząd fiński postanowił ostatecznie sprzeciwić się ruchowi Lappo, który właściwie dąży do obalenia konstytucji i wprowadzenia dyktatury. Pismo lappowców „Ajan Sana” zostało zawieszane. Obecnie jednak najpoczytniejsze pismo Finlandji, „Uusi Suomi” popiera ten ruch. Lappowcy, którzy dotąd właściwie nie tworzyli oficjalnej partii politycznej, zamierzają na wiosnę stanąć do wyborów z własną listą. Będą musieli w takim razie opierać się na własnym programie gospodarczym, gdyż patriotyczne hasła nie wystarczają jeszcze do rządzenia krajem. Wobec nurtujących obecnie w społeczeństwie fińskim różnych skrajnie hordów politycznych, wiosenne wybory będą miały decydujące znaczenie dla polityki wewnętrznej kraju, która staje się coraz bardziej skomplikowaną. Ruch antykomunistyczny, który zwraca się również przeciw socjalizmowi, doprowadzić może do połączenia się socjalistów z komunistami. „Suomen Sosialidemokratit” pisze, że „o ile społeczeństwo demokratyczne ustąpi z areny politycznej, albo dobrowolnie połączy się z faszystami, walczącymi z socjalizmem i klasą robotniczą, nie współpracującą dotąd partię proletariatu — socjaliści i komuniści — celem skuteczniejszej samoobrony zmuszone będą się połączyć. W razie współpracy klasy śred-

Sytuacja wewnątrzno-gospodarcza Sowietów w oświetleniu C. K. partji komunistycznej.

MOSKWA, (Pat.). Rezolucje plenum Centralnego Komitetu partji komunistycznej stwierdzają sukcesy piąteletki, przeciwdziałając go kryzysowi w krajach kapitalistycznych.

Według rezolucji produkcja przemysłowa miała wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1928 o 219 procent, z okresem przedwojennym o 334 procent. ZSRR, z kraju drobnego rolnictwa stał się rzekomo krajem wielkiego przemysłu, niezależnie od pod tym względem od zagranicy.

W dziedzinie rolnictwa rezolucja utrzymuje, że piąteletka stworzyła na wsi 200 tysięcy kolektywów rolnych, 5 tysięcy sochochów (domen państwowych). Kolektywy i sochochy objęły 60 proc. gospodarstw włościańskich i 75 proc. obszarów siewnych. Rezolucja uważa powyższe wyniki za triumf idei socjalizacji wsi.

W rezolucji, dotyczącej rozwoju ki o 57 proc., dochodu narodowego o 87 proc. i wzrostu obrotu handlowego państwowego i spółdzielczego o 75 procent w porównaniu z rokiem 1928.

Rezolucje stwierdzają likwidację

„bezrobocia w miastach i zatrudnienie biedoty wiejskiej w kołchozach, wzrost zatrudnienia w okresie piąteletki o 57 proc., dochodu narodowego o 85 proc. i zarobków o 67 proc. Rezolucje nie uwzględniają jednak spadku siły nabywczej rubla.

Rezolucje stwierdzają klęskę elementłów kapitalistycznych na wsi i w mieście, przyczem zapowiadają, że druga piąteletka będzie okresem opanowania technicznego przedsiębiorstw, wybudowanych podczas pierwszej piąteletki a także okresem umocnienia organa niazącego kołchozów i sochochów.

Budżet państwa na rok 1933 wynosił na 34 miliardy 689 milionów rubli po stronie dochodów i 33 miliardy 169 milionów rubli po stronie wydatków. Nakazuje się jednak jak najsurowszą oszczędność, przestrzeganie zasady komercjalizacji oraz zakazuje się wszelkich nadetatowych inwestycji.

Specjalna rezolucja poświęcona jest sytuacji na wsi. Wskazuje ona na zaciętą walkę z kolektywizacją, prowadzoną przez elementy antysowieckie, którym rezolucja przypisuje spucie na szyn rolniczych, dezorganizację gospo-

darki, kradzież i ukrywanie zboża i t.d.

Oddzielna rezolucja poświęcona jest wykreśleniu nowej grupy opozycyjnej wewnątrz partji. Na czele tej grupy opozycyjnej stali: były komisarz zaopatrywania ZSRR, Eysmont, były komisarz spraw wewnętrznych ZSRR, Smirnow i znany z działalności w czasie wojny domowej na Syberji, ostatnio szef urzędu drogowego Tołmaczow. Rezolucja zarzuca tej grupie że konspiracyjnie werbowała ona zwolenników wśród burżuazyjnych zwrotniów, dążyła do zaniechania uprzedmiotów i ostatecznej restauracji kapitalizmu i kulactwa w ZSRR. Eysmonta i Tołmaczowa wydalono z partji, zaś Smirnowa usunęto z centralnego komitetu, groząc wydaleniem z partji na wypadek kontynuowania działalności opozycyjnej. Ponadto znanym swego czasu przywódcą byłej prawicowej opozycji Rykowowi, Tomskiemu i Szmidtowi rezolucja zarzuca utrzymywanie stosunków z opozycyjną grupą Eysmonta i uchylanie się od jej zwalczania. Wszystkim zagrożono surowymi represjami, aczkolwiek narazie nie wydalono ich z partji.

Pogrzeb ś. p. prof. Balcera.

LWÓW, (Pat.). Dziś o godzinie 14-tej odbył się pogrzeb ś. p. profesora dr. Oswalda Balcera.

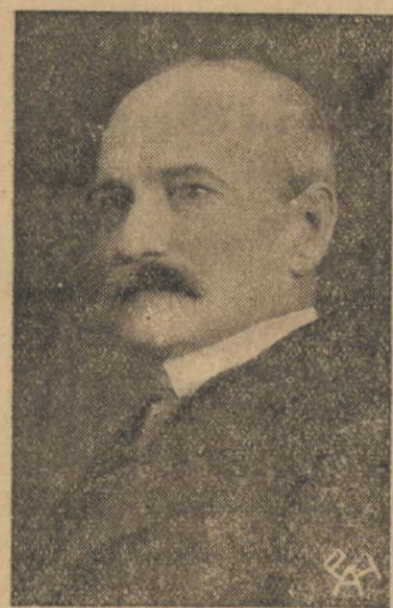
Ekzultacja żałobna nad trumną odprawił ks. arcybiskup metropolita lwowski Twardowski. Kołdukt żałobny zatrzymał się przed starą gmachem uniwersytetu, gdzie ś. p. prof. Balcer przez blisko pół wieku wykładał historję ustroju Polski.

Nad trumną wygłosił przemówienie, podnosząc ogromne zasługi naukowe i obywatelskie zmarłego ks. rektor dr. Gerstman imieniem Uniwersytetu Jana Kazimierza, — rektor prof. Kutrzeba imieniem Polskiej Akademji Umiejętności i Uniwersytetu Jagiellońskiego, — prof. dr. Leon Piniński w imieniu wydziału prawa oraz towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, w końcu przemawiał przedstawiciel młodzieży akademickiej.

Po wykonaniu pieśni żałobnych przez chór akademicki kondukt prze-

szedł głównymi ulicami miasta, na których płonęły latarnie, osłonięte kirem.

Z trumną postępowali najbliższa rodzina zmarłego, wojewoda lwow-

Ś p. prof. Oswald Balcer.

ski dr. Rożniecki, reprezentujący P. Prezydenta Rzeczypospolitej, w którego imieniu złożył wieńiec na grobie uczonemu, następnie senat uniwersytetu Jana Kazimierza z insygniami, rektorowie wyższych uczelni lwowskich, prezydent miasta Lwowa z radą miejską, delegacja oficerskie pułków garnizonu lwowskiego, przedstawiciele władz administracyjnych, sądownictwa i palestry, towarzystw naukowych, społecznych i t. d., profesorowie uniwersytetu Jana Kazimierza, in corpore, młodzież akademicka oraz liczna publiczność.

Kondolencja Prezydenta Rzplitej.

WARSZAWA, (Pat.). P. Prezydent Rzeczypospolitej, Ignacy Mościcki, wystosował następującą depeszę do senatu uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie:

„Dotknęty strata, która poniosł polski świat wiedzy i sala Rzeczypospolitej, przesyłam na ręce senatu uniwersytetu Jana Kazimierza wyraz głębokiego żalu z powodu śmierci człowieka, który położył nieprzemijające zasługi zarówno w zmaganiach o nasz stan posiadania w Tatrach jak i na polu nauki i historii prawa polskiego”.

IGNACY MOŚCICKI.

„Czerwonoskórego gentlemana“.

